

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mirosław Ożóg (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Lewandowska SO del. Rafał Terlecki
Protokolant:	sekr. sądowy Justyna Pozarowczyk-Wardowska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa M. W. i Z. A.

przeciwko

Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.

o ustalenie

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 3 listopada 2015 r. sygn. akt I C 432/14

I. prostuje oczywistą omyłkę w oznaczeniu przedmiotu sporu w sentencji zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zamiast słów „o stwierdzenie nieważności uchwał spółdzielni” wpisuje słowa „o ustalenie”;

II. oddala apelację;

III. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, nie obciążając powodów kosztami zastępstwa procesowego w pozostałej części;

IV. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Gdańsku na rzecz radcy prawnego A. K. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, powiększoną o należny podatek od towarów i usług.

SSO del. Rafał Terlecki SSA Mirosław Ożóg SSA Barbara Lewandowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 listopada 2015r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił w całości powództwo M. W. i Z. A. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. o stwierdzenie nieważności uchwał spółdzielni i rozstrzygnął o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił w toku postępowania, że w dniu 8 marca 1991 r. S. L. uzyskał członkostwo w pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G.. Jednocześnie otrzymał wówczas przydział lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) na zasadach spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu.

W dniu 4 lipca 1994 r. S. L. zwrócił się do pozwanej o wyrażenie zgody na zamianę zajmowanego lokalu mieszkalnego przy ul. (...) na mieszkanie przy ul. (...) z powodami - K. A. (obecnie M. W.) oraz Z. A.. Natomiast w dniu 14.07.1994 r. zgłosił wniosek o skreślenie go z rejestru członków w związku z umową zamiany mieszkania z małżonkami A., co też uczyniono uchwałą z dnia 22.07.1994 r.

Umowę zamiany obu lokali powodowie zawarli ze S. L. oraz jego synem J. L. w dniu 25 kwietnia 1994 r. oraz 1 sierpnia 1994 r.

Na skutek powyższego powodowie zostali przyjęci w poczet członków pozwanej Spółdzielni i uzyskali spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...), a J. L. podpisał umowę najmu lokalu mieszkalnego przy ul. (...).

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 10 lutego 1998 r. sygn. akt I C 1384/96 ustalono, że umowa zamiany z 25 lipca 1994 r. i 1 sierpnia 1994 r. jest nieważna.

Natomiast wyrokiem z dnia 5 października 2001 r. sygn. akt I C 1303/00 Sąd Okręgowy w Gdańsku nakazał pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G. przyjęcie S. L. w poczet członków pozwanej Spółdzielni.

Apelację od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił wyrokiem z dnia 19 czerwca 2002 r. sygn. akt I A Ca 122/02, zaś Sąd Najwyższy oddalił kasację małżonków A., występujących w tamtym procesie jako interwenienci uboczni, wyrokiem z dnia 9 lipca 2003 r. sygn. akt IV CK 379/02.

Uchwałą Rady Nadzorczej pozwanej Spółdzielni Nr (...)/98 z dnia 4 czerwca 1998 r. powodowie zostali wykluczeni z grona członków Spółdzielni z powodu zaległości w uiszczaniu opłat z tytułu eksploatacji mieszkania.

Zgodnie z § 30 pkt 1 statutu Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w G., lokatorskie prawo do lokalu wygasa z chwilą ustania członkostwa.

W dniu 9 kwietnia 2010 r. zmarł S. L..

Ostatecznie po zakończeniu spraw związanych z działem spadku do grona członków Spółdzielni przyjęto J. L., z którym w dniu 8 marca 2013 r. zawarto umowę o ustanowieniu spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w G..

Umową z dnia 14 marca 2013 r. pozwana oraz J. L. ustanowili odrębną własność powyższego lokalu, którą wraz z przynależnym udziałem w nieruchomości wspólnej przeniesiono na J. L..

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy w postaci złożonych przez obie strony postępowania dokumentów, mając na względzie, że ich autentyczność nie była w żaden sposób kwestionowana i nie wzbudziła też wątpliwości Sądu Okręgowego. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji dokumenty urzędowe przyjął za dowód tego, co w nich urzędowo zaświadczone, zaś dokumenty prywatne - za dowód tego, że osoba, która się pod nimi podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Czyniąc swe ustalenia Sąd Okręgowy zważył zresztą, że w zakresie, w jakim były one niezbędne dla orzekania w sprawie, ustalone fakty były między stronami bezsporne.

Sąd pierwszej instancji postanowieniem z dnia 23 października 2015 r. oddalił wniosek dowodowy powodów dotyczący przeprowadzenia dowodu z przesłuchania w charakterze strony prezesa pozwanej Spółdzielni, mając na względzie, że okoliczności, które miałyby być wg treści wniosku ustalone za pomocą tego dowodu, tj. dotyczące wkładu członkowskiego powodów, nie mają znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo wniesione w sprawie niniejszej nie zasługiwało na uwzględnienie w uwagi na brak interesu prawnego po stronie powodów w jego wytoczeniu.

Jak wskazywała strona powodowa, roszczenie, z którym wystąpiono, zostało oparte o art. 42 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze (t. jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 1443 ze zm.) i stanowiło żądanie stwierdzenia nieważności dwóch uchwał bliżej niesprecyzowanego organu pozwanej Spółdzielni w przedmiocie przyjęcia w poczet członków J. L. oraz przydziału na jego rzecz lokalu mieszkalnego na zasadzie lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego. Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności zaznaczył, że - jak oświadczyła sama pozwana - powyższe odbyło się w oparciu o uchwały Zarządu pozwanej, podczas gdy przywołany przez stronę powodową art. 42 ust. 2 ustawy - Prawo spółdzielcze odnosi się wyłącznie do uchwał walnego zgromadzenia. Sąd Okręgowy podzielił jednak powszechnie wyrażany w orzecznictwie Sadu Najwyższego oraz sądów powszechnych pogląd, że powództwo o stwierdzenie nieważności uchwał innych organów jest w takim wypadku możliwe - w oparciu o zasady ogólne i art. 58 kc w zw. z art. 189 kpc. Należy bowiem zaznaczyć, że prawo spółdzielcze w zakresie obejmującym stosunki cywilne nie stanowi samodzielnej gałęzi prawa w stosunku do prawa cywilnego. Uchwały organów spółdzielni nie mogą zatem - podobnie jak inne czynności prawne - naruszać przepisów bezwzględnie obowiązujących. Z tego punktu widzenia ich skuteczność podlega więc dyspozycjom art. 58 kc przewidującego wypadki nieważności czynności prawnych z powodu ich niedopuszczalnej treści. W takim wypadku jednak stanowi ono powództwo o ustalenie, które podlega rozpoznaniu na podstawie art. 189 kpc.

Podobnie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2010 r. (V CSK 260/09 LEX nr 589842), który wyjaśnił, iż wystąpienie z powództwem o uchylenie uchwały organu spółdzielni jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy znajduje podstawę w konkretnym przepisie ustawy. Członek może zatem żądać uchylenia uchwały walnego zgromadzenia (art. 42 § 3 i nast. ustawy Prawo spółdzielcze), może także żądać stwierdzenia nieważności albo nieistnienia takiej uchwały (zob. art. 42 § 2 i 9 ustawy Prawo spółdzielcze.), a wyjątkowo również uchwały rady nadzorczej (art. 24 § 6 pkt 2 i art. 198 § 2 tej ustawy) albo zarządu (art. 43 ust. 5 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.). W innych wypadkach członek spółdzielni może pośrednio, a niekiedy także bezpośrednio kwestionować uchwałę zarządu (rady nadzorczej) spółdzielni na ogólnych zasadach prawa cywilnego. Może więc w szczególności żądać również ustalenia nieważności (art. 58 kc i art. 189 kpc) albo nieistnienia (art. 189 kpc) uchwały zarządu albo rady nadzorczej spółdzielni.

Stosownie do treści art. 189 kpc, strona może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa, które Sąd Okręgowy w pełni podzielił, interes, o którym mowa w art. 189 kpc musi być interesem "prawnym", czyli powinien dotyczyć szeroko rozumianych praw i obowiązków jednostki, poza tym musi być zgodny z prawem, zasadami współżycia społecznego oraz celem procesu cywilnego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 lutego 1997 r. (II CKU 7/97 LEX nr 29538) wyjaśniał, iż interes prawny, w rozumieniu cytowanego przepisu, występuje wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa. Niepewność ta powinna być jednak obiektywna, czyli zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywna, tj. według odczucia powoda.

Legitymacja do poszukiwania ochrony prawnej przysługuje każdemu, kto ma interes prawny, a więc nie tylko podmiotom tych praw czy stosunków prawnych. W konsekwencji interes prawny może mieć także podmiot, którego wiąże stosunek prawny z jednym z podmiotów ustalanego prawa lub stosunku prawnego, albo podmiot na którego prawa lub obowiązki w pewnym zakresie może wpłynąć istnienie lub nieistnienie prawa przysługującego innym podmiotom (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2011 r., I CSK 237/10, LEX nr 784978).

Powód musi przy tym udowodnić w procesie o ustalenie, że ma interes prawny w wytoczeniu powództwa przeciwko konkretnemu pozwanemu, który przynajmniej potencjalnie stwarza zagrożenie dla jego prawnie chronionych

interesów, a sam skutek, jaki wywoła uprawomocnienie się wyroku ustalającego, zapewni powodowi ochronę jego praw przez definitywne zakończenie istniejącego między tymi stronami sporu lub prewencyjnie zapobiegnie powstaniu sporu w przyszłości (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2009 r., II CSK 33/09, OSNC-ZD 2010, nr B, poz. 47).

Rozważając kwestię istnienia interesu prawnego po stronie powodów Sąd pierwszej instancji uznał, że niewątpliwie nie mieli oni interesu prawnego w zaskarżeniu kwestionowanych uchwał, których przedmiotem jest istnienie podstaw prawnych członkostwa członka pozwanej spółdzielni i kwestia przydziału na jego rzecz lokalu mieszkalnego. Sąd Okręgowy podzielił w pełni utrwalony w orzecznictwie pogląd, wyrażony m. in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 1991 r. (III CZP 43/91 OSNC 1992/1/12), zgodnie z którym członek spółdzielni mieszkaniowej nie może domagać się w oparciu o przepis art. 189 kpc ustalenia nieistnienia podstaw prawnych członkostwa innego członka tej spółdzielni. Sąd Najwyższy, odwołując się do przepisów ustawy z dnia 16.09.1982 r. - Prawo spółdzielcze i wynikającej z niej autonomii spółdzielni jako zrzeszenia samorządowego i prowadzącego własną działalność samodzielnie, a w szczególności do regulacji art. 32 i 42 tej ustawy w zakresie, w jakim dotyczą one sporów powstałych na tle spraw członkowskich wywołał, że "ochrona członkostwa - a więc tym samym także jego podstaw prawnych - została uregulowana wyczerpująco w przepisach prawa spółdzielczego, przy czym możliwość wyjścia z żądaniem tej ochrony na drogę sądową zastrzeżono wyłącznie dla członka wykluczonego lub wykreślonego ze spółdzielni." W konsekwencji uznał, że "wobec szczegółowego określenia w prawie spółdzielczym trybu rozstrzygania spraw dotyczących członkostwa w spółdzielni - gdy legitymację do wystąpienia na drogę sądową ze skargą przeciwko uchwale walnego zgromadzenia ma tylko członek wykluczony lub wykreślony ze spółdzielni - należy przyjąć, że sprawa o ustalenie nieistnienia podstaw prawnych członkostwa nie może być przedmiotem powództwa wytoczonego przez innego członka spółdzielni i opartego na przepisie art. 189 k.p.c. Powództwo to, z uwagi na brak interesu prawnego, nie mogłoby być skutecznie wytoczone ani przeciwko spółdzielni, ani przeciwko członkowi spółdzielni, którego podstawy prawne członkostwa są kwestionowane. Za powyższym stanowiskiem przemawia również zrzeszeniowy charakter stosunku łączącego członka ze spółdzielnią oraz fakt samorządności spółdzielni. Przyznana spółdzielniom samodzielność - zwłaszcza w sprawach dotyczących członkostwa - sprzeciwia się dopuszczeniu ingerencji z zewnątrz poza trybem przewidzianym w art. 42 § 6 prawa spółdzielczego. W szczególności nie może być w takim wypadku instrumentem kontroli postępowania spółdzielczego powództwo z art. 189 k.p.c."

Sąd Okręgowy, podzielać w pełni powyższe rozważania, uznał więc, że powodowie nie mają interesu prawnego w zaskarżeniu uchwały dotyczącej kwestii członkostwa w pozwanej Spółdzielni innej osoby tj. J. L.. Podobnie brak jest zdaniem Sądu pierwszej instancji także interesu prawnego po ich stronie w zaskarżeniu uchwały dotyczącej przydziału na jego rzecz prawa do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...). Powodowie od 1998 r. nie są już członkami pozwanej Spółdzielni. Bezsprzecznie, w konsekwencji powyższego, wygasło w ocenie Sądu Okręgowego przysługujące im wcześniej lokatorskie prawo do opisanego wyżej lokalu, przydzielone im uprzednio przydziałem z dnia 22 lipca 1994 r. Wobec tego powodom nie przysługuje obecnie żadne prawo do spornego mieszkania. Sąd pierwszej instancji wskazał również na to, że zawarta w 1994 r. umowa zamiany, z której początkowo wywodzili swoje ewentualne prawa do tego lokalu i na podstawie której, za zgodą Spółdzielni wyrażoną na zamianę lokali ze S. L., uzyskali ów przydział, została uznana za nieważną wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 10.02.1998 r. W konsekwencji przyjąć więc należy, że umowa ta nie wywarła żadnych skutków prawnych ex tunc tj. od samego początku. W tej sytuacji przydział lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) na rzecz J. L. w żaden sposób nie wkracza w sferę uprawnień powodów do tego lokalu - skoro żadne uprawnienia im nie przysługują.

Ostatecznie Sąd Okręgowy uznał, że wspomniane uchwały w żaden sposób nie dotyczą sfery praw czy obowiązków powodów, a tym samym ewentualny interes w wytoczeniu niniejszego powództwa nie jest interesem o charakterze prawnym, ale wyłącznie interesem faktycznym, związanymi z ewentualnymi zaszłymi sporami stron na tle nieważnej umowy zamiany.

Uzupełniając powyższe rozważania Sąd pierwszej instancji wskazał również, że przyjęcie wniosku przeciwnego tj. o istnieniu interesu prawnego w wytoczeniu niniejszego powództwa i legitymacji czynnej po stronie powodów

powodowałyby sytuację, w której o członkostwie J. L. oraz o przydzieleniu mu lokalu rozstrzygano by w procesie bez udziału tej osoby, co zdaniem Sądu Okręgowego byłoby niedopuszczalne.

Ostatecznie Sąd Okręgowy oddalił powództwo w całości, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 189 kpc a contrario.

Apelację od powyższego wnieśli powodowie w części, w zakresie punktu 1, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. Powodowie zarzucili:

1) błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, iż powodowie nie mają interesu prawnego w postępowaniu o stwierdzenie nieważności uchwały spółdzielni;

2) błędną interpretację przepisów art. 189 kpc przez Sąd pierwszej instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja powodów nie zasługuje na uwzględnienie. Chybiony jest zarówno zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jak i błędnej wykładni przepisu art. 189 k.p.c. przez ustalenie i ocenę dotyczącą braku po stronie powodów interesu prawnego w wytoczeniu powództwa o ustalenie, że nieważne są uchwały Zarządu pozwanej Spółdzielni o przyjęciu J. L. w poczet członków i ustanowieniu na jego rzecz spółdzielczego, lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ulicy (...). Podzielając taką ocenę przedstawioną szczegółowo przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny nie powtarzając wszystkich argumentów przytoczonych przez Sąd I instancji ustosunkuje się jedynie do poglądów powodów przedstawionych w uzasadnieniu apelacji, które dotyczą wykładni przepisu art. 198 k.p.c. i przemawiających – według skarżących – za przyjęciem stanowiska o istnieniu interesu prawnego powodów w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieważności uchwał wskazanych przez powodów.

Nie można zatem zgodzić się z poglądem skarżących według którego wynik postępowania o ustalenie nieważności wymienionych uchwał może mieć wpływ nawet pośrednio na prawa lub obowiązki powodów lub treść stosunku prawnego między stronami. Zważyć bowiem należy, że od daty wykluczenia powodów z grona członków pozwanej Spółdzielni uchwałą nr (...) Rady Nadzorczej z dnia 4 czerwca 1998 roku ustalo członkostwo powodów i wygasło ich spółdzielcze, lokatorskie prawo do lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...). Wskutek tego zdarzenia wygasły zatem prawa i obowiązki powodów do zajmowanego lokalu spółdzielczego ponieważ nie zawierali oni później z pozwaną spółdzielnią cywilnoprawnej umowy dotyczącej korzystania z tego lokalu. Brak uprawnień powodów do zajmowanego przez nich do chwili obecnej lokalu mieszkalnego wynika także w sposób oczywisty z treści prawomocnego wyroku Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 10 lutego 1998 roku w sprawie oznaczonej sygnaturą akt I C 1384/96 ustalającego nieważność umów zawartych między powodami a S. L. i J. L. oraz z treści wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie I C 1303/00 nakazującego przyjęcie powoda S. L. w poczet członków pozwanej spółdzielni . Aktualnie powodowie nie posiadają zatem żadnych uprawnień do zajmowanego lokalu i takich uprawnień nie mogliby uzyskać w toku niniejszego postępowania, co ostatecznie przesądza o braku interesu prawnego po ich stronie w wytoczeniu powództwa o ustalenie nieważności wskazanych przez nich uchwał . Wobec znacznego upływu czasu od daty podjęcia uchwały przez Radę Nadzorczą o wykluczeniu powodów z grona członków pozwanej Spółdzielni oraz od uprawomocnienia się wyroków : Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 10 lutego 1998 roku w sprawie I C 1384/96 i Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 5 października 2001 roku w sprawie I C 1303/00 nie jest też możliwe zaskarżenie wymienionej uchwały Rady Nadzorczej i cytowanych orzeczeń Sądów i w rezultacie odzyskanie przez powodów uprawnień do lokalu nr (...) położonego w G. przy ul. (...) wywodzonych z umowy zamiany lokali mieszkalnych zawartej w dniach 25 lipca 1994 roku i 1 sierpnia 1994 roku. Kwestia ewentualnych rozliczeń między powodami a J. L. z tytułu zwrotu świadczeń zawartych w nieważnej umowie zamiany oraz rozliczeń między powodami a pozwaną Spółdzielnią z tytułu zwrotu wkładu mieszkaniowego nie przesądza o istnieniu interesu prawnego po stronie powodów w niniejszym

procesie ponieważ rozliczenia te są skutkiem braku uprawnień powodów do zajmowanego przez nich lokalu a ich przeprowadzenie nie spowoduje nabycia przez powodów jakichkolwiek uprawnień do tego lokalu.

Zupełnie nietrafne i oderwane od prawidłowo ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego są natomiast stwierdzenia powodów zawarte w piśmie procesowym bez daty wniesionym do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w dniu 16 lutego 2016 roku (k- 340- 340 v), że żaden sąd nie unieważnił zamiany mieszkań, jakkolwiek z dalszej części tego pisma wynika jednak, że unieważnione zostały umowy z dnia 25 07. 94. i 1.08.94 nazwane umowami zamiany.

Mimo, że ustanowiony dla powodów pełnomocnik z urzędu sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że domagał się stwierdzenia nieważności bliżej nieoznaczonych uchwał pozwanej o przyjęciu w poczet członków spółdzielni (...) i przydziale na jego rzecz spółdzielczego, lokatorskiego prawa do lokalu powołując się na przepis art. 42 § 2 ustawy prawo spółdzielcze Sąd Okręgowy trafnie rozpoznał żądanie powodów jako powództwo o ustalenie, że wskazane przez powodów uchwały są nieważne na podstawie przepisu art. 189 k.p.c. co wynika jednoznacznie z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Należało zatem sprostować na podstawie przepisu art. 350 § 3 k.p.c. oznaczenie przedmiotu sporu w sentencji tego wyroku. Zauważyć jednak należy, że ustanowienie spółdzielczego, lokatorskiego prawa do lokalu na rzecz J. L. nastąpiło nie na podstawie uchwały Zarządu pozwanej Spółdzielni, lecz na podstawie umowy nr (...) o ustanowieniu spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego z dnia 8 marca 2013 roku (k- 210- 214) . Okoliczność ta nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy ponieważ identyczne argumenty przemawiają za brakiem interesu prawnego po stronie powodów w zaskarżeniu uchwały zarządu o przyjęciu J. L. w poczet członków pozwanej Spółdzielni jak i w żądaniu ustalenia nieważności umowy z dnia 8 marca 2013 roku.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności Sąd Apelacyjny oddalił apelację na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej orzeczono zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c. w związku z przepisami § 6 pkt 7 i § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd Apelacyjny na podstawie przepisu art. 102 k.p.c. obciążył pozwanych jedynie częścią kosztów zastępstwa procesowego należnych pozwanej Spółdzielni mając na uwadze ich sytuację majątkową i uzyskiwane dochody. O kosztach należnych pełnomocnikowi ustanowionemu z urzędu orzeczono zgodnie z przepisami § 2 ust.3 i § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 cytowanego już rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku.